

PREZES URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW W BYDGOSZCZY

85-097 Bydgoszcz, ul. Jagiellońska 34
Tel. (0-52) 345-56-44, Fax (0-52) 345-56-17, Tel. Centrala (0-52) 32-54-100
E-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dnia 04 września 2001r.

znak: RBG-500-S-3/00/523/DK

Decyzja nr RBG 35/2001

Na podstawie art. 11 ust. 1 w związku z art. 8 ust.1 i ust. 2 pkt 1 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 122, poz. 1319), po rozpatrzeniu sprawy wszczętej na wniosek Przedsiębiorstwa Hotel „Centralny” Miłosz Heliasz z siedzibą w Bydgoszczy, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **nie stwierdza się** stosowania przez Komunalne Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Bydgoszczy praktyk ograniczających konkurencję polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw ciepła, poprzez narzucanie w umowie sprzedaży ciepła: nieuczciwych cen za dostarczane ciepło, wielkości zamówionej mocy cieplnej, obowiązku regulowania zaliczkowych faktur.

Uzasadnienie

W dniu 17 marca 2000r., za pośrednictwem Urzędu Regulacji Energetyki Zachodniego Oddziału Terenowego Poznaniu, do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury w Bydgoszczy wpłynął wniosek Przedsiębiorstwa Hotel „Centralny” Miłosz Heliasz z siedzibą w Bydgoszczy (zwanego dalej Odbiorcą) o wszczęcia postępowania antymonopolowego w sprawie nakazania Komunalnemu Przedsiębiorstwu Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. z siedzibą w Bydgoszczy (zwanemu dalej KPEC) zaniechania stosowania praktyk monopolistycznych określonych w art. 4 ust. 1 pkt 1 i art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 lutego 1990r. *o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (tekst jednolity: Dz. U. z 1999r. Nr 52, poz. 547)*.

Zadaniem Wnioskodawcy, KPEC naruszyło zapis zawarty w uzasadnieniu Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 maja 1999r. (nr OPO-820/250-A/14/99/MJ)

zatwierdzającej *Taryfę dla ciepła*, stanowiący, iż: „*wzrost cen i stawek opłat nie przekracza dopuszczalnego wzrostu 15% określonego w § 54 ust. 2 rozporządzenia.*” W ocenie Odbiorcy, do dnia 1 lipca 1999r. (tj. od dnia wejścia w życie *Taryfy dla ciepła* ustalonej przez KPEC) średni wzrost ceny ciepła wyniósł 86,51% w skali roku, co wskazuje na naużywanie pozycji dominującej przez dostawcę ciepła.

Oceniając powyższy zarzut, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w imieniu którego działa Dyrektor Delegatury w Bydgoszczy (zwany dalej organem antymonopolowym lub Prezesem UOKiK) - na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 24 lutego 1990r. *o przeciwdziałaniu [...]*- poinformował Wnioskodawcę o niewszczytnaniu postępowania administracyjnego z uwagi na to, iż zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. *Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 ze zm.)* z dniem 1 stycznia 1999r. zatwierdzanie i kontrolowanie taryf dla ciepła, które ustaliły koncesjonowane przedsiębiorstwa energetyczne należy do kompetencji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (zwanego dalej Prezesem URE). Ponadto, organ antymonopolowy pouczył o prawie podtrzymania żądania w terminie dwutygodniowym, z którego to uprawnienia Wnioskodawca skorzystał.

Podtrzymując żądanie wszczęcia postępowania, Odbiorca sprecyzował swe zarzuty wobec dostawcy ciepła, domagając się wydania decyzji w przedmiocie stosowania przez KPEC praktyk monopolistycznych w zakresie:

1. narzucania nieuczciwych cen za dostarczane ciepło,
2. narzucenia od dnia 1 listopada 1999r. zawyżonej mocy cieplnej, nie odpowiadającej zapotrzebowaniu Wnioskodawcy,
3. bezpodstawnego wystawiania faktur zaliczkowych.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK wszczął i prowadził postępowanie administracyjne przeciwko KPEC pod zarzutem podejmowania działań zakazanych z mocy art. 5 pkt 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990r. *o przeciwdziałaniu [...]*, polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw ciepła poprzez narzucanie uciążliwych warunków umowy, przynoszących dostawcy ciepła nieuzasadnione korzyści.

W dniu 1 kwietnia 2001r. weszła w życie ustawa z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (dalej :nowa ustawa; Dz. U. Nr 122, poz. 1319), która uchyliła wyżej wymienioną ustawę *o przeciwdziałaniu [...]*. Mając na uwadze zapis art. 113 cytowanej wyżej ustawy *o ochronie [...]*, niniejsze postępowanie, jako wszczęte na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lutego 1990r. *o przeciwdziałaniu [...]*, dalej prowadzono na podstawie nowej ustawy.

Dostawca nie uznał zasadności stawianych mu zarzutów, wyjaśniając, iż:

1. Zawarte w uzasadnieniu *Taryfy dla ciepła* stwierdzenie „*wzrostu cen i stawek opłat nie przekracza dopuszczalnego wzrostu 15%*” nie odnosi się do pojedynczego odbiorcy z osobna ale do grupy odbiorców korzystających z danego zakresu usługi. Ponadto, wskaźnik ten aby mógł być podstawą jakichkolwiek porównań musi być obliczany do okresu 12 miesięcy oraz przy założeniu jednakowych ilości mocy ciepła dla wariantu rozliczeń poprzednio obowiązujących i nowych. W przedmiotowej sprawie realny wzrost kosztów wynosi 28,9% i został on spowodowany podniesieniem maksymalnej mocy zamówionej do poziomu 0,175MW.
2. Z uwagi na to, iż Wnioskodawca nie odpowiedział na wniosek dostawcy z dnia 6 października 1998r. i nie złożył deklaracji zapotrzebowania mocy cieplnej, moc ta została ustalona w wysokości 0,169MW na podstawie dokumentacji projektowej oraz warunków

technicznych przyłączenia budynku. Zdaniem KPEC brak zamówienia mocy nie może zwalniać odbiorcy z obowiązku regulowania opłat za tę moc, gdyż prawo dostawcy do jej naliczania wynika z ustawy *Prawo energetyczne* i postanowień zatwierdzonej *Taryfy dla ciepła*. Natomiast, na podstawie zapotrzebowania mocy z dnia 21 października 1999r. złożonego przez Wnioskodawcę, od dnia 1 listopada 1999r. podniesiono maksymalną moc zamówioną do poziomu 0,175MW.

3. Uprawnienie do stosowania przedpłat zawiera umowa o *dostawę i użytkowanie energii cieplnej* z dnia 8 czerwca 1993r. Prawo zaliczkowego rozliczania dostaw energii cieplnej potwierdzone zostało w orzecznictwie Sądu Antymonopolowego (por. Wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 3 marca 1999r., sygn. akt XVII Ama 84/98). Ponadto, KPEC akcentowało niemożność uzgodnienia z Odbiorcą nowej umowy, dostosowanej do nowych regulacji, wynikających z przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. *Prawo energetyczne* oraz rozporządzeń wykonawczych.

Na podstawie zgromadzonych dowodów, organ antymonopolowy ustalił następujący stan faktyczny.

KPEC jest przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. *Prawo energetyczne*. W dniu 27 maja 1999r. decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Nr OPO-820/250-A/14/99/MJ) zatwierdzona została *Taryfa dla ciepła*, opracowana przez wyżej wymienione przedsiębiorstwo.

KPEC na terenie miasta Bydgoszczy występuje głównie w roli prowadzącego działalność w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu ciepłem. Wspomniane przedsiębiorstwo sprzedaje ciepło, które w niewielkim procencie jest wytwarzane we własnych źródłach ciepła (poniżej 10%). Pozostałą część dostarczonego ciepła pochodzi od innego przedsiębiorstwa energetycznego tj. Zespołu Elektrociepłowni Bydgoszcz S.A., prowadzącego działalność w zakresie wytwarzania ciepła i sprzedającego ciepło do sieci ciepłowniczej należącej do KPEC.

Do dnia wejścia w życie *Taryfy dla ciepła* (tj. do 1 lipca 1999r.) Uczestnik dostarczał ciepło do obiektu Odbiorcy na podstawie umowy z dnia 8 czerwca 1993r. o *dostawę i użytkowanie energii cieplnej*.

W związku z wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. *Prawo energetyczne* oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6 października 1998 w sprawie *szczególonych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach* (Dz. U. Nr 132, poz. 867), które zmieniły zasady rozliczeń z odbiorcami ciepła, KPEC opracowało projekt nowej umowy dostosowanej do obowiązujących uregulowań prawnych. Wnioskodawca nie wyraził zgody na podpisanie wspomnianej umowy sprzedaży ciepła datowanej na 17 listopada 1999r., upatrując w niej naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów prawa, w tym ustawy antymonopolowej. W odpowiedzi przesłał własny projekt umowy na *dostawę energii cieplnej* oznaczonej nr 6768-2, który zdaniem dostawcy ciepła, jest niezgodny z obowiązującymi przepisami prawa oraz uregulowaniami *Taryfy dla ciepła*.

Niesporne jest między stronami prowadzenie rokowań, które jednakże nie doprowadziły do zawarcia nowej umowy sprzedaży ciepła, odpowiadającej wymogom ustawy *Prawo energetyczne* i rozporządzeń wykonawczych. Przyczyną tego stanu rzeczy była niemożność uzgodnienia przez strony stanowiska w spornych kwestiach.

Począwszy od 1 lipca 1999r., Dostawca przesłał Wnioskodawcy faktury za ciepło zawierające rozliczenie zgodne z zasadami określonymi w wyżej wspomnianych aktach prawnych. Wnioskodawca nie regulował należności według wspomnianych faktur a ograniczył się jedynie do zapłaty za zużycie ciepła według posiadanego licznika.

Ponadto, mając na uwadze zapis §6 pkt 1 umowy z dnia 8 czerwca 1993r. *o dostawę i użytkowanie energii cieplnej*, Dostawca wystawiał tzw. faktury zaliczkowe, opiewające na 50% należności według wskazań za zużyte ciepło w poprzednim miesiącu sezonu grzewczego.

Jeszcze przed wejściem w życie *Taryfy dla ciepła*, w dniu 6 października 1998r. KPEC zwróciło się do Odbiorcy z wnioskiem o złożenie deklaracji zapotrzebowania mocy cieplnej, jednocześnie zastrzegając, iż nienadesłanie wypełnionej deklaracji do dnia 30.10. 1998r. skutkować będzie ustaleniem wielkości mocy przez dostawcę ciepła. Ponieważ deklaracja taka nie została złożona, dostawca przyjął moc na podstawie dokumentacji projektowanej oraz warunków technicznych przyłączenia budynku w wysokości 0,169 MW. Następnie, na podstawie telefonicznie skorygowanego zapotrzebowania Odbiorcy z dnia 21 października 1999r., doręczonego w dniu 25 października 1999r., Dostawca podwyższył zapotrzebowanie mocy zamówionej z 0,169MW na 0,175MW.

Organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znaczenie ma ustalenie rynku, na którym funkcjonuje Uczestnik postępowania oraz czy posiadany w rynku udział odpowiada pozycji dominującej. Zarzucane bowiem praktyki, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie* [...], są przykładem nadużycia pozycji dominującej na rynku.

W toku postępowania organ antymonopolowy ustalił, iż na obszarze miasta Bydgoszczy KPEC posiada pozycję dominującą na lokalnym rynku dostaw ciepła. Na rynku tym dla Odbiorcy nie ma alternatywnego źródła zaopatrzenia.

Nie ulega wątpliwości, że od dnia 1 stycznia 1999r. zatwierdzanie i kontrolowanie taryf dla ciepła, które ustaliły koncesjonowane przedsiębiorstwa energetyczne należy do kompetencji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Tak więc zatwierdzenie przez Prezesa URE taryfy dla ciepła skutkuje domniemaniem, iż zawarte w taryfie ceny są skalkulowane w oparciu o koszty uzasadnione. W takim stanie rzeczy niemożliwym jest uznanie cen zawartych w taryfie za narzucone ceny nadmiernie wygórowane, a więc nieuczciwe, o czym mowa w art. 8 ust.2 pkt 1 ustawy antymonopolowej. Prezes UOKiK nie ma uprawnień, które pozwalałyby weryfikować działalność Prezesa URE, którego decyzja o zatwierdzeniu taryfy ma charakter prejudycjalny wobec działalności organu antymonopolowego. Jedynie Prezes URE uprawniony jest do prowadzenia z urzędu kontroli taryfy. W świetle art. 56 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. *Prawo energetyczne*: „*karze pieniężnej podlega ten, kto stosuje ceny i taryfy wyższe od zatwierdzonych*”.

Mając powyższe na uwadze, należy podkreślić, iż Urząd Regulacji Energetyki nie stwierdził niezgodności z taryfą dla ciepła zatwierdzoną przez Prezesa URE w zakresie stosowania cen i stawek opłat przez KPEC wobec Hotelu Centralny (por. pismo Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 marca 2000r.).

Reasumując, od dnia 1 lipca 1999r. w stosunkach między stronami w zakresie rozliczeń obowiązuje taryfa zatwierdzona przez Prezesa URE. Trudno zresztą akceptować sytuację, aby Dostawca dostarczał Odbiorcy energię ciepłą poniżej uzasadnionych kosztów jej wytwarzania (por. art. 45 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*).

Należy wziąć pod uwagę to, iż *Taryfa dla ciepła* nakłada na wszystkich odbiorców, obok opłaty za zużyte ciepło (zł./GJ) dalsze opłaty, a mianowicie: za moc zamówioną (zł./MW), za usługi przesyłowe (zł./MW), opłatę abonamentową (zł./przyłącze). Wspomniane dodatkowe opłaty, uzależnione od zamówionej mocy, stanowią znaczną część opłat w skali roku, niezależną od zużycia ciepła. W ocenie organu antymonopolowego, brak opłat o charakterze stałym, związanych z ilością ciepła zamówionego zmuszałby przedsiębiorstwo energetyczne do tworzenia rezerw finansowych dla pokrycia kosztów związanych z utrzymaniem sieci w przypadku sprzedaży ciepła w ilości mniejszej od zamówionej. W efekcie dla stworzenia tej rezerwy dostawca musiałby podnieść cenę za dostarczone ciepło i w konsekwencji skutki mniejszej od zamówionej sprzedaży ponosiliby ci, którzy prawidłowo określili swoje potrzeby. Te same argumenty odnoszą się również do obowiązku uiszczenia opłaty abonamentowej do końca roku obrachunkowego w przypadku rozwiązania umowy.

Analizując przedmiotową sprawę pod kątem stosowania przez KPEC praktyki ograniczającej konkurencję z art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy antymonopolowej przypomnieć należy, że w świetle jego treści za zakazaną praktykę ograniczającą konkurencję uznaje się nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym polegające na narzucaniu przez przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów, przynoszących mu nieuzasadnione korzyści.

Dla uznania nadużywania pozycji dominującej na rynku za praktykę ograniczającą konkurencję na podstawie wyżej wspomnianego przepisu niezbędne jest kumulatywne wystąpienie trzech przesłanek ustawowych, a mianowicie:

- 1) uciążliwego charakteru warunków umów,
- 2) narzucenie kontrahentowi tych warunków przez podmiot dominujący,
- 3) osiągnięcie nieuzasadnionych korzyści przez przedsiębiorcę.

Brak choćby jednej z tych kumulatywnych przesłanek eliminuje możliwość uznania za praktykę ograniczającą konkurencję na podstawie tego przepisu.

W sprawie brak jest dowodu na okoliczność, że dominujący na rynku dostawca ciepła narzucił Wnioskodawcy uciążliwe warunki w umowie sprzedaży ciepła.

W ocenie organu antymonopolowego, zastrzeżenie klauzuli umownej o obowiązku uiszczenia przez odbiorcę ciepła zaliczek nie świadczy o wystąpieniu już pierwszej z wyżej wymienionych przesłanek. Uciążliwym warunkiem umowy jest takie jej postanowienie, które zastrzega większy ciężar od powszechnie przyjętego w stosunkach danego rodzaju i to oceniany według kryteriów obiektywnych. Skoro więc bezspornym elementem ustaleń faktycznych jest ustalenie, iż suma miesięcznych zaliczek (50%) jest niższa od wartości rzeczywiście zużytej w miesiącu energii, to w takiej sytuacji nie sposób kwalifikować spornej klauzuli umownej jako uciążliwego dla Odbiorcy postanowienia umowy. Charakter umowy o dostawę ciepła, niewątpliwie wzajemnej w rozumieniu art. 487 § 2 k.c. zakłada wykonywanie ze strony dostawcy swego świadczenia w sposób ciągły. Z omawianych względów dla rozliczeń stron nie może tutaj znaleźć zastosowania jako praktycznie niewykonalna, zasada jednoczesnego spełnienia zobowiązań z umów wzajemnych (art. 488 § 1 k.c.). Dlatego brak jest podstaw dla kwestionowania zasadności rozliczeń dostaw ciepła według faktur przejściowych (zaliczkowych). Wymaga podkreślenia, że system rozliczeń zaliczkowych został zaakceptowany w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1996r., sygn. akt III CZP 86/96).

Wobec powyższego organ antymonopolowy nie dopatrył się w fakturowaniu częściowym stosowania praktyk ograniczających konkurencję.

Z materiału zgromadzonego w trakcie postępowania administracyjnego nie wynika

w żaden sposób, że Odbiorcy narzucona została wysokość mocy 0,175 MW. Postępowanie dowodowe nie wykazało, aby przed wystąpieniem z wnioskiem do Prezesa UOKiK, Odbiorca domagał się określenia mocy na poziomie niższym niż 0,175MW, a KPEC nie dopuszczał do negocjacji w tym przedmiocie i przeforsował, wbrew woli Odbiorcy, odpowiedni zapis w umowie tego parametru dostawy. Należy zauważyć, iż w załączniku do przedłożonego przez Odbiorcę projektu umowy *na dostawę energii cieplnej* oznaczonej nr 6768-2 maksymalna moc cieplna została określona na poziomie 0,191 (błędnie określono w GJ).

Organ antymonopolowy co do samej zasady podziela stanowisko Odbiorcy, że do niego, a nie Sprzedawcy, należy wskazanie w umowie mocy cieplnej, tzw. mocy zamówionej. Na takie uprawnienie Odbiorcy wskazywał § 19 pkt 2 lit. b rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lipca 1998r. *w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci ciepłowniczych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu ciepłem, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. Nr 100, poz. 642)*, a obecnie stanowi o tym § 2 pkt 19 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 12 października 2000r. *w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem (Dz. U. Nr 96, poz. 1053)*. Tego uprawnienia Odbiorcy nie zmienia okoliczność, iż zamówiona moc nie może być przez niego określona w sposób zupełnie dowolny; moc cieplna powinna uwzględniać przepisy prawa budowlanego, a także zapewnić utrzymanie w pomieszczeniach wymaganej temperatury wewnętrznej.

W świetle przepisu § 2 pkt 12 rozporządzenia z dnia 6 października 1998r. *w sprawie szczegółowych zasad [...] przez „zamówioną moc cieplną”* należało rozumieć **największy** pobór ciepła dostarczanego w postaci określonego nośnika, jaki może wystąpić w warunkach obliczeniowych, przez okres co najmniej jednej godziny. Natomiast zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 12 października 2000r. *w sprawie szczegółowych zasad [...] użyte określenie „zamówiona moc cieplna”* oznacza ustaloną przez odbiorcę **największą moc cieplną, jaka w ciągu roku występuje w danym obiekcie [...]**.

Mając na uwadze powyższe definicje, nie można podzielić poglądu Wnioskodawcy, aby moc cieplna mogła być skutecznie ustalana na poszczególne krótkie okresy (np.: miesięcznie) w zależności od doraźnych potrzeb Odbiorcy. Nie bierze on bowiem pod uwagę specyfiki działalności przedsiębiorstwa ciepłowniczego, jakim jest Dostawca. W zależności od zgłoszonego przez wszystkich odbiorców zapotrzebowania na moc cieplną, zarówno sprzedawca, jak i jego kontrahent (Dostawca), od którego zakupywana jest energia cieplna, podejmują różnorodne czynności, zarówno faktyczne, jak i prawne ukierunkowane na pełne zaspokojenie potrzeb cieplnych. Tego procesu produkcyjno – organizacyjnego nie da się organizować z dnia na dzień, czy choćby z miesiąca na miesiąc, jak to widziałby Odbiorca. Specyfika działalności przedsiębiorstwa ciepłowniczego wymaga przynajmniej rocznego planowania i organizowania jego pracy. Takie zasady zostały przyjęte przy kształtowaniu i kalkulacji taryf w świetle cytowanego już rozporządzenia ministra Gospodarki z dnia 6 października 1998r. (por. § 17 ust.; vide wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 22 listopada 2000r, sygn. akt XVII Ama 51/00).

Prawidłowe określenie w deklaracji ilości i parametrów zamawianego nośnika energii leży zatem w interesie Odbiorcy zaś jego zaniedbania w tej kwestii nie mogło obciążać Dostawcy.

Ponadto mając na uwadze orzecznictwo Sądu Antymonopolowego, należy podkreślić iż ustawa z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie [...] chroni interes publiczny*, co wynika z treści art. 1 ust. 1 tej ustawy. „*Ustawa określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów*”. Publiczny znaczy dotyczący ogółu (dostrzeżony przez nieokreśloną z góry liczbę osób, dotyczący ogółu a nie tylko jednostki czy też określonej grupy). A zatem podstawą do zastosowania przepisów ustawy antymonopolowej jest stwierdzenie, że został naruszony interes publiczny, a nie interes prawny jednostki czy też grupy (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 6 czerwca 2001r., sygn. akt XVII Ama 78/00; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2001r., sygn. akt I CKN 1217/98).

W ocenie organu antymonopolowego, w rozpatrywanej sprawie nie można stwierdzić naruszenia interesu publicznoprawnego. W istocie, przedmiotowy spór sprowadza się do ustalenia treści przyszłej umowy sprzedaży ciepła, w związku z czym winien być rozstrzygany na drodze indywidualnych środków prawnych przysługujących Odbiorcy np. w trybie art. 189 k.p.c.

Nie ulega wątpliwości, iż łącząca strony umowa z dnia 8 czerwca 1993r. *o dostawę i użytkowanie energii cieplnej* nie odpowiada wymogom, o których mowa w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997r. *Prawo energetyczne* i przepisach wykonawczych do tej ustawy.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Antymonopolowego, jeżeli strony nie uzgodnią treści umowy sprzedaży ciepła, to każda ze stron może wszcząć postępowanie administracyjne przed Prezesem URE w celu zawarcia umowy odpowiadającej wymogom powołanych wyżej przepisów, w formie decyzji administracyjnej. Należy przy tym dodać, iż poza organem regulacyjnym brak jest innego organu, do którego kompetencji należałoby orzekanie o zawarciu umowy sprzedaży paliw lub energii, jeżeli same zainteresowane strony nie są w stanie ustalić treści takiej umowy (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 12 stycznia 2000r., sygn. akt XVII Ame 49/99).

Między stronami niewątpliwie istnieje spór co do ceny za dostarczane ciepło. Może zatem wchodzić w grę ewentualność ustalenia ceny przez sąd powszechny w trybie art. 540§ 2 k.c. W świetle tego przepisu w razie sporu co do prawidłowości obliczenia ceny wynikowej cenę tę ustali sąd.

Zatem w razie zaistnienia sporu co do ceny, może wchodzić w grę zbieg podstaw prawnych dla jej ustalenia, odpowiednio w postępowaniu sądowym (art. 540 § 2 k.c.) albo w trybie przepisów ustawy *Prawo energetyczne*. Wybór drogi postępowania należy do zainteresowanej strony.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

**Od decyzji niniejszej przysługuje stronom – stosownie do treści art. 479²⁸ k.p.c. -
odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego, w terminie**

dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy.

Z up. Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Bydgoszczy
Andrzej Chajęcki

Otrzymują:

1. Pan Konstanty Augustynowicz - radca prawny
Przedsiębiorstwo Hotel „Centralny”
Miłosz Heliasz
ul. Dworcowa 85
85-010 Bydgoszcz

2. Pan Piotr Robakowski – radca prawny
Komunalne Przedsiębiorstwo
Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.
ul. Ks. Józefa Schulza 5
85-315 Bydgoszcz